

Juryrapport

Inktaap

De hoogstapelaar - Wessel te Gussinklo

Uit het leven van een hond - Sander Kollaard

Het wit en het purper - Willemijn van Dijk

Gemeentelijk Gymnasium Hilversum

Januari 2021

Floris Bax, Paco van Dinther, Marlijn Hondeman, Anne Jansen, Marlijn Janssen, Lucy Kliphuis, Gwendolyn Kok, Liselotte van der Mark, Aïsha Piet, Mijntje Sanson en Eefje van de Velde

Inhoudsopgave

Inleiding	3
De hoogstapelaar	4
Uit het leven van een hond	6
Het wit en het purper	7
Slot	8

Inleiding

De afgelopen maanden waren zwaar voor iedereen. Corona, quarantaines en weken alleen met je familie vastzitten. Bronnen van vermaak waren schaars: bioscopen, zwembaden, winkels en restaurants gesloten. Parken, straten en bossen verlaten.

Dit gaf voor velen de mogelijkheid om eens goed na te denken over het leven en te bedenken wat ze nou echt willen. Maar na een maandje ofzo heb je het mysterie van het leven wel uitgevogeld. Dus gingen we door naar de puzzels, series en rare trends. En als laatste redmiddel... boeken.

Alle vrije tijd tijdens de quarantaine brengt de perfecte mogelijkheid om eindelijk die hele stapel boeken naast je bed uit te lezen. En wat is er nou beter dan een selectie van drie prachtige verhalen te bestuderen en deze vervolgens uitgebreid te bespreken?

Dit brengt ons bij de levens van Pallas, Ewout en Henk. Zij namen ons mee op hun reis en brachten ons een goede afleiding van de huidige omstandigheden. En als dat niet waar boeken goed voor zijn, waarvoor dan?

Vanuit onze slaap- en woonkamers nam Pallas ons helemaal mee terug naar het oude Rome en toont ons de reis van een jonge slaaf die eindigt in het centrum van het hof en laat ons meegenieten van de sappige roddels en geheime complotten.

Ewout gunt ons een kijkje in zijn leven en toont ons een blik in de geest van een typische tienerjongen. Hoewel hij dit misschien niet in eerste instantie lijkt, kampt hij toch met dezelfde onzekerheden als wij allemaal.

En in het verhaal van Henk en zijn hond vinden we helaas uit dat de hond niet lang meer te leven heeft. Vervolgens wordt het zware en diepe onderwerp van sterfelijkheid heel mooi behandeld als we zien hoe Henk en zijn hond gewoon verder gaan met een dag uit hun dagelijkse leven.

Het allerleukste was nu om op een creatieve manier te overleggen en te discussiëren over deze verhalen via online wegen. Zo hebben we het ondanks de quarantaine toch nog mogelijk gemaakt om samen op reis te gaan en hier willen we jullie nu graag op meenemen.

De Hoogstapelaar

“ Zo moest het. Zo hoorde het. Koel moest je zijn, hard. Jij koos, en de wereld antwoordde.”

Een hoogstapelaar. Iemand die denkt dat hij heel wat is, maar eigenlijk vrij weinig voorstelt. Dat is exact wat het hoofdpersonage van ‘De hoogstapelaar’, Ewout, is. Hij maakt veel praat met weinig inhoud. Maar ook het boek denkt dat het zelf heel wat is, terwijl het vrij weinig voorstelt. De hoogstapelaar is een hoogstapelaar.

Ewout Meyster is een hippe, zeventienjarige jongeman uit zijn tijd. Hij drinkt cola, rookt, bespreekt de werken van allerlei belangrijke filosofen, en gaat op stap naar Jazzkelders en andere feesten. Alleen is hij zo onzeker over alles wat hij zegt en doet, dat hij uren en uren oefent op wat hij gaat zeggen, welke grappen hij gaat maken, hoe en wanneer hij deze moet vertellen, hoe hij daarmee vrienden moet maken. Hij let op alles van zichzelf. Niet alleen zijn uiterlijk moet perfect zijn, maar ook zijn houding. De narcist let zelfs op hoe hij zijn blik op anderen richt. Alleen als alles perfect is, kan hij iemand worden, denkt Ewout.

Maar ja, wat Ewout denkt komt duidelijk niet overeen met de werkelijkheid. Ook al doet hij nog zo veel moeite om perfect te zijn, hij is eenzaam en depressief. Geen school neemt zijn betweterige hoofd nog aan en al zijn vrienden verlaten hem. Veel hiervan is te danken aan de gedachte dat hij beter is dan de rest. Tegen iedereen doet hij neerbuigend, immers, hij heeft zoveel geoefend, en zij doen maar wat, toch?

Zijn neerbuigendheid is echter niet de enige reden waarom mensen hem niet mogen. Hij is ook gewoon gemeen tegen zijn omgeving en solt graag met de mensen om hen heen. Hij roept rare, onzinnige dingen op straat en vraagt willekeurige vrouwen zomaar om thee te gaan drinken. Kortom, hij vindt zichzelf perfect, en de rest ziet hem als dorpsgek.

Het boek zelf was niet echt plezierig voor ons om te lezen, maar onze gevoelens over het boek zijn dubbelop. De wijze waarop Ewout ons meeneemt in zijn verhaal is storend door de voortdurende sprongen in tijd en de chaotische gedachtes die soms worden weergegeven met overmatig gebruik van haakjes. Bovendien kreeg je door het nogal vaak herhalen van enkele eerder gelezen delen bijna het idee dat je in de Matrix leeft. Al deze afleidende factoren dragen echter juist erg bij aan de karakterschets van het hoofdpersonage, maar over het algemeen bevordert dit niet mijn leesplezier.

Voor mijn gevoel is er niet erg veel gebeurd in ‘De hoogstapelaar’, wat versterkt werd door bepaalde vlagen van hints die amper verder uitgewerkt werden. Er zijn wel enkele leerzame strekkingen die uit het verhaal gehaald kunnen worden. Zo wekte Ewout afschuw bij mij, denk hierbij aan dat hij zich groots deed voorkomen terwijl hij eigenlijk zijn gebreken probeerde te verstoppen (waar de titel naar verwijst) of dat hij veel met zijn door hem verwachtte utopische status quo in de toekomst bezig is zonder in het hier en nu te leven. Leerzaam is daarom dat je niet als Ewout moet zijn, een narcistisch persoon die niet zichzelf

durft te zijn. Interessant was ook hoe hij zich telkens mat aan andere personen, wat bijna vergelijkbaar zou kunnen zijn met de huidige essentie van social media.

Wat ik zelf heb kunnen toepassen is de informatie die Ewout ons gaf over het feit dat mensen met een groot voorhoofd meer gewaardeerd worden in onze samenleving. Meteen ben ik mijn hoofd tegen een muur gaan slaan en verdraaid, direct krijg ik aandacht van mijn ouders, een dokter, twee psychologen en volgende week ook een psychiater. Achteraf las ik een artikel over 'De hoogstapelaar' in relatie tot de twee blijkbaar bestaande, eerder uitgegeven boeken over Ewout. Dit verklaarde deels enkele - voor ons als lezer - vreemde dingen, zoals zijn bewondering voor Churchill, Roosevelt en Hitler, zijn smacht naar het dragen van vrouwenkleding en precies waar en wanneer het verhaal zich afspeelt, namelijk Utrecht rond 1960. Ook bleek meneer Te Gussinklo, de schrijver, psychologie te hebben gestudeerd, wat de uitbundig beschreven gedachten van Ewout verklaart.

Wij hebben in ons rapport niet de eerdere delen meegenomen, hierdoor was onze visie op het boek wat onvolledig. Wij gaan voor onze opinie uit van slechts dit boek en niet de informatie die wij later vergaarden. Achteraf hebben wij de kennis van de eerdere boeken bemachtigd en deze zwakt ons commentaar iets af. Zeer enthousiast over de inkttaap en zijn goed bestempelde werken waren wij van mening dat 'De hoogstapelaar' wel een teleurstellend boek was naarmate onze verwachtingen. Een hoogstapelaar, iemand die heel wat is. Wij dachten, dat iemand heel wat was, maar dit blijkt niet zo te zijn. Slechts gefocust op zichzelf of zijn zichzelf vergelijkend met de buitenwereld strompelt Ewout de dag door. Wij zijn echter dit boek door gestrompeld met contrasterende gedachten, namelijk: wees niet zoals Ewout!

Uit het leven van een hond

Dit boek had voor ons de meest aansprekende titel. Het wekte meteen interesses met als gevolg dat wij er meer over te weten wilden komen. Zijn levenshouding sprak ons ook aan, Henk van Doorn (de hoofdpersoon) kan overal geluk uit halen, zelfs uit het leven zelf en dat is inspirerend. Een ander positief punt uit het boek 'Uit het leven van een hond' is dat het een relatief kort boek was, wel werd het aan het einde langdradig. Dit gevoel kregen wij onder andere omdat er naar ons zeggen weinig in het boek gebeurde. Dit is waarom voor ons dit boek niet op de eerste plaats is gekomen maar van ons een welverdiende tweede plaats heeft gekregen!

Wat een pluspunt was aan het boek was de hoofdpersoon Henk. Henk is eigenlijk een doodnormale man, die vrij normale dingen doet. Over het algemeen gaan romans over bijzondere of niet dagelijkse verhalen, waardoor men zich er lastiger in kan verplaatsen. In tegenstelling tot dit soort verhalen is dit bij Henk anders. Het is makkelijker om je in een doodnormaal persoon te verplaatsen dan in iemand die iets meemaakt wat bijna niemand echt beleeft. Omdat wij ons beter konden herkennen in Henk, sprak 'Het leven van een hond' ons meer aan.

Zoals we net al kort genoemd hebben, vinden wij het ook inspirerend aan dit boek is dat Henk, nadat hij het slechte nieuws over zijn hond te horen gekregen heeft, er niet bij neer valt maar juist uit een plots besef van sterfelijkheid zijn leven tot het uiterste leeft! Carpe diem, geniet van elke dag en wees dankbaar voor de tijd die je met je dierbaren hebt!

Het wit en het purper

In tegenstelling tot de meeste Nederlandse boeken, speelt dit verhaal zich wel af lang lang geleden, in een land hier ver vandaan. In het wit en het purper gaat het om een jongetje Pallas, die vanuit Arcadië naar Rome is gebracht toen zijn adoptievader, hij was namelijk gevonden door zijn moeder, hem verkocht als slaaf. Hij heeft het geluk dat hij vervolgens door het keizershuis wordt gekocht samen met Felix, waarvan hij iedereen heeft wijsgemaakt dat zij broers zijn. Antonia is degene die hen vervolgens onder haar hoede neemt en Pallas en Felix groeien op tot prachtige jongens aan het keizerlijk hof.

Nadat Pallas een speciale opdracht moest volbrengen vanwege het verraad van Caligula, de keizer destijds die helemaal doordraaide vanwege de macht, krijgt hij van Antonia zijn vrijheid en bovendien een grote som geld en zijn geliefde, Andromeda. Van zijn vrijheid maakt hij goed gebruik en hij klimt op in de sociale ladder onder het keizerschap van Claudius.

Dan verschijnt Agrippina, een slinkse vrouw die hem weet te manipuleren en zo zelfs de vrouw van Claudius wordt. Zij wil maar 1 ding: haar zoon Nero op de troon krijgen. Pallas helpt haar hierbij en verliest zichzelf hierbij steeds vaker in eerzucht, wat een innerlijk conflict veroorzaakt.

Het verhaal Het wit en het purper geeft een zeer mooi beeld van het Romeinse Rijk vanuit zowel de ogen van de slaaf als de ogen van de aristocraten, met de carrière van Pallas (de slaaf) als rode draad. Dit zorgt voor een leuke afwisseling. Ook wordt de spanning in het verhaal goed opgebouwd. De informatie die je te weten krijgt over Agrippina wordt in kleine delen tot de lezer gebracht wat een spannend effect geeft. Verder is het verhaal ook geschreven in een aantrekkelijke stijl. De titel gaat mooi in op hoe purper superieur was. Purper was een dure kleur en dus eigenlijk alleen toegankelijk voor aristocraten en wit was de kleur die toegankelijk was voor het gewone volk. Dit geeft dus mooi de tegenstelling tussen beide invalshoeken weer.

Het verhaal springt soms van gebeurtenis naar gebeurtenis en had er iets meer diepgang in mogen zitten. Maar verder kan de schrijfvaardigheid van Van Dijk alleen maar bewonderd worden en is Het wit en het purper een erg indrukwekkend boek.

SLOT

Drie boeken, maar maar eentje kan winnen. Ons eindantwoord is unaniem. Hoewel elk boek zijn plus- en minpunten heeft, straalt Het wit en purper op een manier die andere boeken niet doen. De hoogstapelaar is uitdagend en geeft stof tot nadenken. Uit het leven van een hond hartverwarmend en dicht bij huis. Maar allebei wekken ze niet de levendige fantasiewereld op van Het wit en het purper... een fantasiewereld waarin wij ons helemaal konden verliezen.

Het was wel even anders dit jaar. Lange dagen in je kamer, achter de computer. En het ziet eruit alsof dat nog niet heel snel zal veranderen. Het is lastig om hoopvol te blijven over de situatie. In de storm van deprimerend nieuws en zoomlessen en familie die elkaar op de lip zit, is een goed boek dat ontsnapping biedt een zegen.

Misschien was dat wel het belangrijkste, dit jaar. Ontsnapping. Het boek dat ons echt meenam naar een andere tijd en een andere situatie, het prachtige Rome, dat was Het wit en het purper. De rijkdom aan indrukken, gebeurtenissen en personages zoog je het boek in. Een wereld waarin familiedrama, geheime complotten, rijkdom en weelde de plot dreven. Met Pallas als stralend middelpunt, Pallas, die zo menselijk is net als wij allemaal. Gedreven door dezelfde verlangens en gevoelens. Pallas is goed, maar hij is ook niet onvatbaar voor de allures van rijkdom en glamour. Ondanks dat hij niet altijd het goede pad bewandelt, begrijp je hem het hele verhaal lang, in tegenstelling tot bijvoorbeeld Ewout uit De hoogstapelaar die weinig begrip oproept. Het is ontzettend verfrissend om zo'n

hoofdpersoon te hebben. Gedurende het boek ga je van Pallas houden. Maar ook de hele collectie aan personages en plekken en situaties is ontzettend boeiend en laat je niet los, ook als je het boek dichtslaat.

Tegen de achtergrond van onze huidige, eerlijk gezegd vrij uitzichtloze situatie was Het wit en het purper precies wat we nodig hadden. Voor eventjes ontsnappen naar een andere tijd en een andere wereld. En dat heeft Willemijn van Dijk prachtig gedaan.